

[Ole Olsen]

sammen med vores indtryk. Men lad det så være sagt, at vi aldeles ikke drager den samme konklusion som de to partier, der fremsætter forslaget. Vi mener tværtimod, at det skulle være sådan, at man snarere skulle styrke den stilling, de offentlige repræsentanter har, og faktisk i meget høj grad give dem en indberetningspligt til handelsministeriet, som så kunne offentliggøre et uddrag deraf. Hvis det kunne gøres, sådan at vi virkelig fik en effektiv offentlig repræsentation, ja, så ser jeg da ikke nogen grund til, at man skulle drage den konklusion, som fremskridtspartiet drager. Kan vi gøre det godt, så vil vi oven i købet godt gå længere, end vi er gået, og sætte flere offentlige repræsentanter ind i denne sektor.

Jørgen Jensen (DKP):

Kommunisterne kan ikke medvirke til gennemførelse af dette forslag. Det betyder ikke, at vi ikke har øjnene åbne for, at det er rigtigt, hvad der står i bemærkningerne om, at den repræsentation, man har i dag i banker og sparekasser, egentlig har været nytteløs. Jeg kan her henvise til et par svar, jeg har fået inden for den seneste tid på spørgsmål, jeg stillede i forbindelse med aftalen mellem Jydsk Færgesfart og Det Dansk-Franske Dampskibsselskab, hvor jeg for det første spurgte justitsministeren, om hun var vidende om, at Dansk-Fransk var insolvent, da man indgik den aftale, og senere spurgte handelsministeren, hvilken viden man havde om et lån på 24 mill. kr., der var givet til Jydsk Færgesfart. Jeg fik det svar, som allerede er blevet omtalt heroppe af den socialdemokratiske ordfører, at loven tilsigtede, at man fra den offentlige repræsentants side skulle medvirke til, at almindelige samfundsmæssige interesser og hensyn holdes for øje i pengeinstitutternes virksomhed. Jeg må sige, at i forbindelse med det, der skete omkring Jydsk Færgesfart, var det i allerhøjeste grad offentlige interesser, der var involveret, og som i og for sig blev skadet ved de aftaler, der blev truffet dér.

Man siger i svaret, at den repræsentation, man har i banker og sparekasser, har tavshedspligt med hensyn til de lån, der ydes til private virksomheder, og man kan end ikke nu over for handelsministeren give nogen oplysninger om, hvad der er sket. Så må man

sige: hvad gavn har vi så egentlig af at have dem siddende? Jeg er meget enig i det, der allerede er sagt både fra den socialdemokratiske ordførers og fra SFs side, at konklusionen må være, at man udvider repræsentationen, og at man giver de offentlige repræsentanter en større beføjelse og mulighed for virkelig at føre kontrol. Det kunne være ønskeligt at få oplyst, om handelsministeren er enig med den socialdemokratiske ordfører i det, han kom frem med fra socialdemokratiets principprogram. Vil handelsministeren være medvirkende til, at man gennemfører noget sådant? Det kunne da være rart at få at vide, for så var der måske mulighed for at fremsætte et sådant forslag og få det igenem.

Niels Helveg Petersen (RV):

Det radikale venstre medvirkede i sin tid til denne ordning med samfundsrepræsentanter, da den blev indført. Vi ønsker på ingen måde, at man skal tage skridt til at afskaffe ordningen igen. Vi mener også, at ordningen skal køre noget længere tid, før man forsøger at foretage en samlet vurdering af, hvorledes man kan forbedre ordningen.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Kristeligt folkeparti kan ikke medvirke til forslaget, men på den anden side er vi åbne over for en debat i erhvervsudvalget for måske at få undersøgt, hvordan denne repræsentation virker. Vi synes, det måske smager en lille smule af misundelse, nogle af de ting, der kommer frem i dag, den almindelige jagt på, om nogen nu skulle få tildelt et eller andet lille ben. Jeg tror nok, vi trænger til at gå i lidt større sko.

Alfred Hansen (DR):

Forslaget, som fremskridtspartiet og retsforbundet her har fremsat, taler sit klare og tydelige sprog. Målsætningen er klar, at der ikke skal være samfundsrepræsentanter, som de så smukt hedder, i bestyrelsen for banker og sparekasser. Der er mange gode grunde til at vedtage et sådant forslag.

For det første: hvorfor har man lagt sig fast på ét medlem, på én repræsentant ud af 5 eller 7 medlemmer i disse bestyrelser? Tror man virkelig, at en enkelt som regel falleret politiker eller et medlem af et parti, som har